

Sygn. akt I C 297/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 czerwca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11.05.2023 r.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w O.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w O. kwotę 11.126,85 (jedenaście tysięcy sto dwadzieścia sześć 85/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 1.645,02 zł od dnia 22.02.2022r. do dnia zapłaty

- od kwoty 9481,83 zł od dnia 28.10.2022r. do dnia zapłaty.

II. Powództwo oddala w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.673,07 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 297/22

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 11.538,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że w dniu 22.01.2022 r. doszło do zdarzenia ubezpieczeniowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki B., nr rej. (...), należący do E. K. (1), sprawca wypadku miał zaś zawartą polisę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ze stroną pozwaną. Pozwany w trakcie postępowania likwidacyjnego zakwalifikował przedmiotową szkodę jako częściową oraz przyznał i wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w łącznej kwocie 1.328,14 zł. Zdaniem powoda zaproponowana przez pozwanego kwota odszkodowania jest rażąco zaniżona, bowiem niezależny rzeczoznawca koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia określił na kwotę 1.645,02 zł, a zatem na kwotę odbiegającą od ustalonej przez pozwanego ubezpieczyciela. Wskazał, że kwota dotychczas wypłacona poszkodowanemu nie odzwierciedla w pełni rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed feralnego zdarzenia z dnia 22.01.2022 r., jednocześnie rekompensacie winno podlegać poniesienie przez poszkodowanego powoda kosztów opinii niezależnego rzeczoznawcy w kwocie 350,00 zł.

Pozwany **Towarzystwo (...) z siedzibą w W.** przyznał udzielenie pokrycia ubezpieczeniowego sprawcy szkody w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał jednak, że powództwo winno podlegać oddaleniu, albowiem dotychczas wypłacona kwota wyczerpała w całości roszczenia powoda z tytułu

odszkodowania. Podniósł przy tym, że poszkodowany nie dopełnił obowiązku minimalizacji szkody, albowiem nie skorzystał z możliwości naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwanym ubezpieczycielem (oferującym stosowne rabaty na części zamienne i materiały lakiernicze oraz rabat na robociznę). Dodał przy tym, że naprawa pojazdu poszkodowanego z uwagi na jego wiek, przebieg, stopień wyeksploatowania oraz wcześniejsze szkody możliwa byłaby przy zastosowaniu alternatywnych części zamiennych. Wreszcie, zdaniem pozwanego wierzytelność o zapłatę kosztów sporządzenia prywatnej opinii nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą, a przy tym owa kalkulacja została sporządzona nieprawidłowo i jest – zdaniem pozwanego – nieprzydatna do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22.01.2022 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ samochód marki B., nr rej. (...), należący w chwili zdarzenia do poszkodowanej E. K. (1). Sprawca kolizji posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym towarzystwie. W toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel, uznając swoją odpowiedzialność co do zasady decyzją z dnia 10.02.2022 r. zakwalifikował szkodę w pojeździe poszkodowanego jako częściową oraz przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 1,328,14 zł.

/dowód: decyzja pozwanego z dnia 10.02.2022 r. – k. 9-9v/

Umową cesji wierzytelności z dnia 17.02.2022 r. poszkodowany scedował na rzecz powoda wierzytelność przysługującą mu z tytułu naprawienia szkody majątkowej, tj. odszkodowania z polisy oc sprawy.

/dowód: umowa cesji z dnia 17.02.2022 r – k. 19-20,

pełnomocnictwo z dnia 16.02.2022 r. – k. 21/

Powód, nie zgadzając się z wysokością wypłaconego odszkodowania, uznając przyznane odszkodowanie za zaniżone, zlecił niezależnemu rzeczoznawcy techniki motoryzacyjnej sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu. Zgodnie ze sporządzoną kalkulacją koszt naprawy pojazdu w celu przywrócenia go do stanu sprzed zdarzenia wynosi 2.973,16 zł. Koszt sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy na zlecenie powoda wyniósł 350,00 zł. Powód powołując się na ową kalkulację wezwał pozwanego do pełnej kompensacji szkody. Pozwany odmówił dalej idących roszczeń.

/dowód: kalkulacja rzeczoznawcy – k. 12-14v,,

faktura Vat – k. 15/

Oszacowane celowe ekonomiczne i uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu marki B., nr rej. (...) do stanu sprzed szkody według cen z daty szkody, przy uwzględnieniu stawek za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych i mechanicznych stosowanych na rynku lokalnym (130 zł netto) oraz przy zastosowaniu części nowych oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu wynosi 12.454,99 zł.

Oszacowany koszt naprawy z części zamiennych alternatywnych jakości Q bez logo producenta pojazdu oraz średniej stawki za roboczogodzinę w miejscu zamieszkania poszkodowanego wynosi 11.732,37 zł, zaś z użyciem części alternatywnych jakości PJ został określony na kwotę 11.135,56 zł. Naprawa pojazdu z użyciem części innych niż oryginalne z logo producenta nie spełnia norm homologacyjnych producenta w zakresie bezpieczeństwa osób poruszających się pojazdem.

Przy uwzględnieniu naprawy tylnej bocznej ściany pojazdu, a nie jej wymiany oszacowany koszt naprawy spornego pojazdu przy użyciu wyłącznie części sygnowanych logo producenta pojazdu wynosi 3.761,01 zł, zaś przy użyciu części alternatywnych jakości Q wynosi 2.977,28 zł. Naprawa pojazdu wedle tych wariantów nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody.

Naprawa wedle kalkulacji pozwanego nie przywróciłaby pojazdu do stanu sprzed szkody.

/dowód: opinia biegłego M. P. – k. 89-140,

opinia uzupełniająca M.P. – k. 190-198, 221-225, 242-257/

Uszkodzony w zdarzeniu pojazd został naprawiony przez poszkodowanego w wybranym przez siebie warsztacie.

/dowód: zeznania świadka M. K. – k. 208-208v/

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny w zakresie okoliczności zdarzenia oraz poniesionych w jego wyniku szkód w pojeździe, należącym w chwili zdarzenia do poszkodowanej E. K.. Bezspornym był także fakt obowiązującej w dniu zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz przebieg postępowania likwidacyjnego, przeprowadzonego przez pozwanego po dokonanych przez powoda zgłoszeniu. W szczególności w tym kontekście bezsporną pozostała kwota 1.328,14 zł, wypłacona poszkodowanemu tytułem odszkodowania. Bezspornym było wreszcie sporządzenie prywatnej opinii przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Powyższe wynika tak z niekwestionowanych przez strony dokumentów, jak i twierdzeń samych stron.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie okazała się być wysokość należnego powodowi odszkodowania. Twierdzenia bowiem stron w tym zakresie wzajemnie się wykluczały. O ile bowiem pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności z tytułu zaistniałej szkody w pojeździe, czego dowodem była zresztą zapłata na rzecz poszkodowanego kwoty 1.328,14 zł z tego tytułu, o tyle nie zgodził się z wysokością odszkodowania, dochodzonego przez powoda ponad wypłaconą kwotę.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast dyspozycji art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągałoby za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Przechodząc do zdiagnozowanej wyżej kwestii spornej, dotyczącej wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody w spornym pojeździe Sąd dostrzegł przede wszystkim treść opinii biegłego sądowego M.P., uznając, że stanowisko biegłego cechuje się wysokim poziomem profesjonalizmu i wiedzy oraz logiką. Sąd, w oparciu o wnioski wywiedzione przez biegłego sądowego dostrzegł, że oszacowane celowe ekonomiczne i uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu marki B., nr rej. (...) do stanu sprzed szkody według cen z daty szkody, przy uwzględnieniu stawek za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych i mechanicznych stosowanych na rynku lokalnym (130 zł netto) oraz przy zastosowaniu części nowych oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu wynosi 12.454,99 zł. Na tej podstawie stwierdzić należy, że zaproponowane poszkodowanemu odszkodowanie w toku postępowania likwidacyjnego zostało znacząco zaniżone, albowiem to w/w kwota pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, nie zaś kwota 1.328,14 zł. Kwota 12.454,99 zł winna zatem stanowić podstawę do ustalenia odszkodowania należnego powodowi w przedmiotowej sprawie. Istotne z punktu widzenia wysokości należnego powodowi odszkodowania jest to, że naprawa pojazdu wedle innych wariantów zaprezentowanych przez biegłego sądowego nie spełnia norm homologacyjnych producenta w zakresie bezpieczeństwa osób poruszających się pojazdem. Chodzi o warianty naprawy pojazdu określone na kwoty 11.732,37 zł oraz 11.135,56 zł, a zakładające użycie do naprawy innych części niż oryginalne. Sąd nie zaaprobował nadto uwzględnionego przez biegłego sądowego wariantu kosztów naprawy pojazdu przy uwzględnieniu naprawy tylnej bocznej ściany pojazdu, a nie jej wymiany. Zaakcentować bowiem w tym kontekście należy, że w analizowanym pojeździe doszło do głębokiej deformacji ściany tylnej w okolicy lampy tylnej lewej z przełamaniem profilu. Jedynie zatem wymiana elementu gwarantuje restytucję

pojazdu do stanu sprzed szkody. Wykonanie naprawy może jedynie przywrócić wizualnie pojazd do stanu sprzed szkody ale omawiany element będzie nosił ślady napraw pokolizyjnych i w przypadku kolejnego zdarzenia szkodowego może narazić właściciela pojazdu na pomniejszenie odszkodowania. Jednocześnie brak wymiany elementu naraża właściciela pojazdu na utratę wartości handlowej pojazdu. Wynika to jednoznacznie z konkluzji biegłego sądowego M.P.. Tym samym - jakkolwiek przy uwzględnieniu naprawy tylnej bocznej ściany pojazdu, a nie jej wymiany oszacowany koszt naprawy spornego pojazdu przy użyciu wyłącznie części sygnowanych logo producenta pojazdu wynosi 3.761,01 zł, zaś przy użyciu części alternatywnych jakości Q wynosi 2.977,28 zł (a zatem znacznie mniej niż przy wymianie tej części pojazdu) – to jednak naprawa pojazdu wedle tych wariantów nie pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. Te warianty zatem musiały podlegać odrzuceniu.

Wskazać należy marginalnie, że wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego anizeli M.P. nie podlegał uwzględnieniu, albowiem opinie sporządzone w sprawie są kategoryczne, jednoznaczne, zawierające stosowne wyliczenia, pozwalające na podjęcie decyzji ostatecznej w sprawie.

Zarzut o braku naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwanym ubezpieczycielem był nieuzasadniony. Wymaga podkreślenia, że poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany ma również prawo naprawić pojazd samodzielnie w oparciu o zakupione przez siebie części. W interesie poszkodowanego leży przede wszystkim naprawa umożliwiająca przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, a niezbędnymi kosztami naprawy są koszty umożliwiające to przywrócenie. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany naprawił pojazd i czy w ogóle zamierza go naprawić (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, LEX nr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002/7-8/103, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88, LEX nr 8894). Dostrzec również należy, że przypisanie bowiem poszkodowanym naruszenia obowiązku współpracy z ubezpieczycielem jest możliwe jedynie wtedy, gdy świadomie lub przez niedbalstwo skorzystali oni z usług droższych. Zarzut uchybienia obowiązkowi z art. 354 § 2 k.c. mógłby zatem wchodzić w grę tylko w razie wykazania świadomości i niedbalstwa poszkodowanych przy skorzystaniu z podmiotu stosującego stawki wygórowane (i to łącznie). Niewątpliwie w realiach niniejszej sprawy działań poszkodowanego, który samodzielnie naprawił pojazd, zakupując części oryginalne – nie należy ocenić negatywnie, jako zwiększenie rozmiaru szkody.

W efekcie Sąd, uwzględniając powyższe, a przy tym koszt naprawy pojazdu na kwotę 12.454,99 zł i wypłaconą kwotę odszkodowania, tj. 1.328,14 zł – uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości (w odniesieniu do kwoty odszkodowania). W konsekwencji orzekł jak w pkt I sentencji na podstawie art. 805 § 1 k.c. O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 481 k.c. w zw. z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2021, 854) uwzględniając zgłoszenie szkody pozwanemu w dniu 22.01.2022 r. (co do kwoty 1.645,02 zł), a także doręczenie pisma stanowiącego rozszerzenie powództwa w dniu 28.10.2022 r.

W pozostałym zakresie roszczenie o odsetki podlegało oddaleniu. Oddaleniu podlegało również roszczenie o zwrot kosztów sporządzenia ekspertyzy na zlecenie powoda, tj. o zapłatę kwoty 350,00 zł. W przedmiotowym stanie faktycznym prywatną ekspertyzę zlecił już powód jako nabywca wierzytelności. Tymczasem sam posiada specjalistyczną wiedzę z zakresu oceny ryzyka i szacowania strat i mógł w ramach prowadzonej przez siebie działalności sporządzić własną kalkulację bez potrzeby jej zlecenia. Kwota ta nie mieści się zatem w ramach adekwatnego związku przyczynowego ze szkodą (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18.05.2004 r. III CZP 24/04, publ. OSNC 2004/7-8/117). To z kolei skutkowało orzeczeniem jak w pkt II sentencji.

O kosztach Sąd orzekł po myśli art. 100 k.p.c. Po stronie kosztów powoda należało uwzględnić kwotę 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 200 zł tytułem opłaty sądowej, 550 zł tytułem opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa, a także 1.213,92 zł tytułem wydatków (łącznie 2.880,92 zł), po stronie pozwanego zaś kwotę 2000 zł tytułem wydatków a także kwotę 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika

i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (łącznie 2.917,00 zł). Powód wygrał proces w 96,43%, zaś pozwany w 3,57%. Koszty powoda uwzględniając stopień, w jakim wygrał sprawę winny wynieść 2.778,07 zł, zaś koszty pozwanego – 104,14 zł. Różnica w/w kwot skutkowałą ustaleniem treści pkt III wyroku, przy uwzględnieniu odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.